

Сжщитѣ пѣсъци и глини излизатъ изподъ лѣоса (белюга) и на югъ къмъ с. Горна Гнойница и по на югъ къмъ Огоста.

Въ източния брѣгъ на р. Скжта, близо Бѣла-Слатина, левантинскитѣ образувания се показватъ подъ бѣлизнаво червеникавата прѣстъ и сж представени отъ чакълъ, съставенъ отъ черъ, восъчено-жълтъ и бѣлъ кремъкъ и ужълти или охрозни слабо ствѣрдени пѣсъци. Тия навѣрно съдържатъ зѣби и челюсти отъ *Elephas meridionalis Nesti*, каквито се намѣриха въ сжщитѣ пластове около с. Кнежа, между Кнежа и Орѣхово и пр.

На югъ отъ Балкана. — На югъ отъ Балкана Левантинскиятъ катъ е развитъ типично въ Софийската котловина, запълнена преимуществено съ пѣсъци и пѣсъчни глини, малко или много охрозни.

Следитѣ на езерския плиоценски катъ откриватъ се ту повече, ту по-малко и отъ дветѣ страни на Искѣра по севернитѣ подножия на Лозенскитѣ възвишености, на Витоша и Люлинъ планина, както и по южнитѣ поли на Стара планина. По-голѣмата частъ отъ тия образувания е покрита въ по-високитѣ мѣста съ дилувиаленъ чакълъ, въ низкитѣ съ алувиална тиня и други съвременни образувания и само тамъ се откриватъ левантинскитѣ пластове, гдето ерозията е била по-чувствителна. Около Искѣра пѣкъ значителна частъ отъ наслагитѣ на плиоценското езеро сж отнесени отъ водитѣ на сжщата рѣка.

Цѣлата почти нова българска столица се издига върху дебелитъ пѣсъчни и пѣсъчно-глинени пластове на Левантинския катъ; това се доказва при строението на града и особено при провеждането на канализационната мрежа въ София. Сжщитѣ се откриватъ въ коритото на Дървенишката, Селската и Перловската рѣкички, въ Лозенецъ (Курубааларъ), покрай Княжевската рѣкичка, въ Суходолския, Банския, Пожаревския и Бѣлишкия долъ, както и на северъ отъ с. Бѣлица, около с. с. Петричъ и Маслово. Плиоценски пѣсъци и синкави глини откриватъ се и покрай южнитѣ склонове на Стара планина, къмъ Бѣледие ханъ на северъ отъ Шияковци, а къмъ с. с. Батковци и Драговищица дълбокитѣ долища сж отворили класически профили, както и по на изтокъ къмъ с. Кжтина. Тѣхнитѣ следи сж ясни и на